

Arrest

nr. 125 310 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (uit zijn verklaringen blijkt dat) hij zich in Tirana zou kunnen hervestigen om problemen met de familie G., met wie zijn schoonfamilie in een bloedwraak verwickeld zit, te vermijden.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er voor verzoeker, om problemen met de familie G. te vermijden, een intern vestigingsalternatief in zijn land van herkomst voorhanden is, meer bepaald in de hoofdstad Tirana. Verzoeker brengt thans in zijn verzoekschrift geen objectieve en valabele argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in de hoofdstad van Albanië niet redelijk mogelijk is. Het gegeven dat verzoekers echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag, zo blijkt uit het verslag ervan waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift naar verwijst, melding maakte van het feit dat onbekenden dikwijls bedreigingen uitten naar hun zoon M. (dat ze zeker wraak zouden nemen), doet niets af aan de vaststelling dat zij ten aanzien van de commissaris-generaal op geen enkel moment melding maakte van het feit dat, zo beweert verzoeker, zij in Tirana tweemaal door F.G. onder druk zou zijn gezet. Verzoekers echtgenote repte over dit laatste namelijk met geen woord tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, doch verklaarde er daarentegen uitdrukkelijk dat ze behalve de overval door onbekenden op hun communicatiezaak en het feit dat onbekenden soms hun dochters op straat aanspraken, in Tirana geen verdere problemen kende. Van eventuele (concrete) problemen in Tirana met iemand van de familie G. maakte verzoekers vrouw niet het minste gewag. Integendeel zelfs, ze gaf daarentegen zelfs uitdrukkelijk aan dat het in Tirana nooit tot een persoonlijke confrontatie met iemand van de familie G. is gekomen (gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote 16 oktober 2012, p. 13). Ze gaf ook aan/toe dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de problemen in Tirana iets te maken hadden met de bloedwraak in Derven. Voorts stelde ze bij de autoriteiten/politie in Tirana, met wie zij en haar man, zelf jarenlang bij de politie werkzaam geweest, nooit problemen hebben gekend, enkel een klacht te hebben ingediend voor de overval op hun winkel, doch nooit voor het feit dat hun dochters af en toe op straat door onbekenden werden aangesproken of voor de bedreigingen aan het adres van haar man, thans verzoeker (Ibid., p. 11). Verzoeker zelf gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan persoonlijk in Tirana geen concrete problemen te hebben gekend met iemand van de familie G. Hij verklaarde begin februari 2010 in hun winkel in Tirana door gemaskerde en gewapende personen uit het noorden overvallen te zijn geweest, maar niet te weten of te kunnen zeggen dat dit iets te maken had met (de problemen met) de familie G. (gehoorverslag CGVS verzoeker 24 januari 2014, p. 15). Hij gaf ook aan dat die overval geen reden was om te vertrekken uit Albanië en stelde voor het overige persoonlijk geen andere problemen in Tirana te hebben gekend (Ibid., p. 16). Op de vraag van de commissaris-generaal of het niet mogelijk is om verder in Tirana te wonen aangezien hij er toch zeer lang heeft gewoond zonder problemen te kennen, antwoordde verzoeker dat het na de bedreigingen van de familie G., meer bepaald F.G., op 15 december 2013, waar hij thans in zijn verzoekschrift opnieuw naar verwijst, niet meer mogelijk is om Tirana of elders in zijn land van herkomst te verblijven. Verzoeker staakt, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, die beweerde bedreigingen die op voormelde datum in Fushë Krujë zouden hebben plaatsgevonden, echter niet met enig begin van bewijs, een vaststelling welke hij niet ontkracht of weerlegd. Gevraagd naar concrete aanwijzingen waaruit zou (kunnen) blijken dat het voor hem in Tirana onveilig zou zijn, verwees verzoeker naar de attesten van de burgemeester van Thumane en de voorzitter van Derven. Deze attesten staven, zo merkte de commissaris-generaal op, de ingeroepen bloedwraak met de familie G. welke niet wordt betwist, doch spreken zich, net als de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde en eerder al neergelegde beslissing van de Algemene Directie voor Detentie tot weigering van penitentiair verlof aan zijn schoonbroer(s), helemaal niet uit over de mogelijkheid of onmogelijkheid om zich in de hoofdstad Tirana te vestigen om aan verdere problemen te ontkomen. Verzoeker woonde en werkte blijkens zijn verklaringen van 2001 tot 2013 in Tirana en kende er persoonlijk geen concrete problemen met de familie G. Uit niets blijkt (dan ook), en hijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoeker a priori in Albanië, en meer bepaald in de hoofdstad, een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

Overigens relateert het feit dat verzoeker, zo blijkt uit zijn verklaringen, in de periode van 2001 tot 2013, tijdens dewelke hij in Tirana woonde en leefde, nog regelmatig naar Derven (Krujë) terugkeerde, waar de familie G. woont met wie zijn schoonfamilie in een bloedwraak verwickeld zit en waar de problemen tussen die families zich voordeden, op fundamentele wijze de ernst van zijn verklaarde vrees jegens de familie G.

De overige door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Ze spreken zich niet over en hebben geen betrekking op de mogelijkheid of onmogelijkheid van een intern vestigingsalternatief voor verzoeker in Tirana. Betreffende de

neergelegde (schets van de) stamboom van verzoekers schoonfamilie en kopieën van verblijfstitels van enkele van hen, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht. De kopie van één (bepaalde) pagina uit het verslag van zijn gehoor en van één uit dat van zijn echtgenote haar gehoor op het Commissariaat-generaal geven louter een weergave van enkele van hun verklaringen die zij er aflegden.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 maart 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat een vestigingsalternatief voor haar niet kan vermits zij reeds een tijd in Tirana verbleef met haar gezin, met name sinds 2001, en de problemen ook daar plaatsvonden. Zij verwijst uitdrukkelijk naar het stuk 4, gevoegd bij haar verzoekschrift, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat haar echtgenote wel vermeldde dat hun zoon werd bedreigd. Daarenboven wijst de verzoekende partij erop dat zij wel degelijk een bewijs heeft ingediend

van de bedreigingen die er geweest zijn. De verzoekende partij wijst erop dat de bloedwraak niet wordt betwist aangezien haar hele clan de vluchtelingenstatus heeft, zoals haar twee schoonzussen die afkomstig zijn uit Milot waardoor nogmaals blijkt dat er in heel Albanië geen intern vestigingsalternatief voorhanden is voor de verzoekende partij en haar familie. De verzoekende partij wijst nog naar stuk drie afkomstig van de politie: daaruit blijkt onrechtstreeks het bewijs van wat de verzoekende partij heeft verklaard. Tot slot wijst zij erop dat zij verschillende keren naar de politie ging, maar dat deze het dossier gewoon heeft afgesloten.

1.4.3. De Raad merkt vooreerst op dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de echtgenote van verzoekende partij bij arrest nr. 98 761 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden geweigerd op 13 maart 2013. Verzoekende partij komt op 1 januari 2014 het Rijk binnen en dient om dezelfde redenen op 9 januari 2014 een asielaanvraag in.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partij zich in Tirana vestigde naar aanleiding van een bloedwraak waarbij haar schoonfamilie is betrokken. Verzoekende partij startte in Tirana een telecommunicatiezaak op samen met haar echtgenote.

Wat de bloedwraak betreft, blijkt uit de stukken van het dossier dat de daders werden veroordeeld op 14 april 2009 nadat de eerste veroordeling door procedurefouten aanleiding was voor een nieuw proces.

Verzoekende partij woonde alle zittingen bij en hielp haar schoonfamilie aan nieuwe advocaten. Op 1 februari 2010 werd haar telecommunicatiezaak overvallen door gemaskerde en gewapende personen. Op 24 september 2012 verlieten haar echtgenote en kinderen Albanië. Verzoekende partij zou op de begrafenis van haar schoonmoeder op 19 september 2013 bedreigd zijn en een klacht hebben ingediend bij de politie. Op 15 december 2013 zou zij nogmaals bedreigd zijn, reden waarom zij op 21 december 2013 het land verliet.

1.4.4. In de mate verzoekende partij stelt dat er voor haar geen vestigingsalternatief is in Tirana (Albanië) omdat ook daar veel problemen plaatsvonden, leest de Raad in de verklaringen van verzoekende partij het volgende: "(...) (u) bent (...) in 2001 naar Tirana verhuisd als gevolg van de bloedwraak tussen uw schoonfamilie en een andere familie G.? Ja. Dat is zo, maar ik van nature ben voorzichtig, ben geen stoere man. ben al 25 jaar schoonzoon van de G., ik weet hoe ze zijn, ik wist dat er wat ging gebeuren. Ik koos er steeds voor om afstand te houden van hun problemen. Oorspronkelijk ben ik niet vertrokken uit schrik om gedood te worden, ik was gene doelwit, want geen familie, maar ik wou gewoon weg van de problemen. (...)" (gehoor, CGVS, p. 4 eigen onderlijning)

Wanneer gevraagd wordt naar de persoonlijke problemen van verzoekende partij met betrekking tot de bloedwraak stelt zij het volgende: "(...) Tijdens alle zittingen werd ik steeds lastiggevalen door S. en F.; in de rechtszaal en in de gangen. Provocaties, beledigingen. Dat deden ze steeds als er een zitting was. (...) (p. 12) maar los van wat in de rechtbank gebeurde (...) welke concrete problemen maakte u persoonlijk mee? 25 april 2007: toen vernietigde Hof van Beroep de uitspraak van REA. S. stuurde dan zijn neef G. naar mijn vader en hij zei mijn vader 'je bent de vader van M., hij is schoonbroer van de G., hij heeft zijn plicht als schoonbroer meer dan gedaan, maar nu overschrijdt hij alle grenzen, gaat te ver. Hij wordt een collaborateur van de G. Hij moet zich ofwel terugtrekken en hen niet meer steunen of anders draagt hij daar de gevolgen van. De G. kregen geen besa en M. daar ook in vervikkeld'. Na een tijdje, ik bleef ze steunen, was wat voorzichtiger, maar ik dacht er nooit aan dat ik of mijn gezin erge bedreiging zouden hebben. Want ik ben een Cupi, als ze wat tegen mij doen, dan wil dat zeggen dat ze een bloedwraak beginnen met een andere familie. Meneer u gaat veel te algemeen, ik wil het hebben over uw concrete problemen. (...) Heeft u of iemand de politie verwittigd? Neen. Waarom niet? Ik dacht dat het gewoon een vorm van druk is om mij terug te trekken uit het proces. Ik dacht niet dat het ernstig was. Behalve dan dat G. uw vader aansprak, welke andere concrete problemen kende u nog persoonlijk. Ik wil het hebben over CONCRETE en PERSOONLIJKE problemen? 19.9.2013 die dag stierf de moeder van L. (...) Goed, maar los van de begrafenis, welke andere CONCRETE PERSOONLIJKE problemen kende u verder nog? Ik ben ontvoerd geweest. (...) Die overval op uw winkel is dat voor u een reden om te vertrekken geweest uit Alb? Neen (...)" (gehoorverslag, p. 12 en volgende).

De Raad stelt vast dat de problemen die verzoekende partij voorhoudt betrekking hebben op de periode van de rechtszaak tegen haar schoonbroers in 2007; dat zij voor deze problemen, met name provocaties en beledigingen tegen haar en de bedreiging aan het adres van haar vader tijdens het proces van haar schoonbroers, nooit een klacht indiende en eigenlijk zelf de bedreiging niet ernstig nam aangezien, zoals zij zelf uitdrukkelijk stelt, zij geen familie is. Wanneer dan aan verzoekende partij gevraagd wordt om concrete en persoonlijke problemen toe te lichten, andere dan deze beledigingen en

provocaties en dreigementen aan haar vader, gaat zij terug naar de begrafenis van haar schoonmoeder, jaren later, namelijk in september 2013. Derhalve dient redelijkerwijs aangenomen te worden dat verzoekende partij na 2007, toen zij naar aanleiding van het proces tegen haar schoonbroers het slachtoffer zou zijn geworden van provocaties en dreigementen, geen problemen meer kende in Albanië en meer specifiek in Tirana met een link aan de bloedwraak van haar schoonfamilie. Zij vermeldt weliswaar een ontvoering van anderhalf uur op 1 februari 2010 en een diefstal in haar winkel (*"Ze kwamen in de winkel, namen van alles en hield mij daar anderhalf uur. (...)"* gehoorverslag p. 16), maar stelt uitdrukkelijk dat dit incident, dat voorwerp is van een onderzoek door de politie, geen reden was om te vertrekken uit Albanië (gehoorverslag, p. 19). Dat verzoekende partij geen noemenswaardige problemen kende, blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoekende partij al die jaren tewerkgesteld was bij Mobitel Wireless Communication als werknemer en chauffeur (2002-2011) en daarnaast een eigen bedrijf opstartte. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de feiten en problemen die zij heeft gekend door de bloedwraak waarin haar schoonfamilie is verwickeld, gekwalificeerd kunnen worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Immers, er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *"minimum level of severity"* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

Wat de gebeurtenis betreft op de begrafenis van haar schoonmoeder in september 2013 stelt de Raad vast dat, in de mate enig geloof wordt gehecht aan deze gebeurtenis, naar de verklaringen van verzoekende partij ook hier de bedreigingen verbaal waren en verzoekende partij geen aanstalten maakte om naar aanleiding van dit incident Albanië te verlaten. Dit incident, in de mate daar enig geloof aan gehecht wordt, vond plaats in Derven en niet in Tirana. Bovendien reisde verzoekende partij in die periode ook naar België, bezocht zij er haar familie, doch keerde zij terug naar Albanië.

Wat het laatste incident betreft op 15 december 2013, stelt de Raad vast dat ook dit incident, waarvoor verzoekende partij geen klacht indiende, plaatsvond onderweg naar Derven en niet in Tirana.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in Tirana problemen kende ten gevolge van de bloedwraak of dat zij daar geen intern vestigingsalternatief heeft.

1.4.5. Waar verzoekende partij verwijst naar stuk 4 en stelt dat haar echtgenote wel degelijk over problemen heeft gesproken in Tirana, wijst de Raad erop dat verzoekende partij door te verwijzen naar een onderdeel van de verklaringen van haar echtgenote niet overtuigt aangezien de asielaanvraag van haar echtgenote werd geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bevestigd werd bij arrest nr. 98 761 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 maart 2013. De Raad herhaalt dat aan de bloedwraak niet wordt getwijfeld, doch dat verzoekende partij en haar echtgenote niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen vestigingsalternatief hebben in Tirana waar zij jaren hebben verbleven zonder noemenswaardige problemen.

1.4.6. Zo verzoekende partij stelt dat er een bewijs werd ingediend van de bedreigingen, merkt de Raad op dat er ten aanzien van verzoekende partij en haar gezin geen enkel bewijs wordt ingediend van bedreiging ten gevolge van bloedwraak waarin de schoonfamilie verwickeld is in Tirana. De veroordeling van K., A. en D., haar schoonfamilie, en de daaropvolgende bloedwraak en de verzoeningspogingen, zoals gestaafd door het vonnis, de documenten van mr. N.G. en de attesten en verklaringen van het Nationaal Verzoeningscomité, van Z.L. en N.G., staan niet ter discussie, doch betreffen de schoonfamilie van verzoekende partij. De attesten van de burgemeester van Thumane en het dorpshoofd van Derven bevestigen haar huwelijk, de bloedwraak waarin haar schoonfamilie verwickeld is en het feit dat zij in de rechtbank op 19 september 2013 werd bedreigd. Deze attesten tonen niet aan

dat er in hoofde van verzoekende partij geen intern vestigingsalternatief is in Tirana. In de mate verzoekende partij verwijst naar het stuk drie van haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat dit stuk reeds eerder werd ingediend en beoordeeld. Het betreft namelijk een aanvraag voor penitentiair verlof van A.G., wat niet ter discussie staat. Het feit dat het penitentiair verlof werd geweigerd toont niet aan dat er in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging is of een reëel risico op ernstige schade.

1.4.7. De Raad wijst er nog op dat elke asielaanvraag op individuele basis wordt beoordeeld en dat het feit dat haar twee schoonzussen die afkomstig zijn uit Milot de vluchtelingenstatus hebben niet automatisch betekent dat er in heel Albanië geen intern vestigingsalternatief voorhanden is voor de verzoekende partij en haar familie.

1.4.8. Het betoog van de verzoekende partij tot slot dat zij verschillende keren naar de politie ging, maar dat deze het dossier gewoon heeft afgesloten, verandert niets aan de vaststelling dat verzoekende partij van 2001 tot 2013 in Tirana woonde en werkte en er persoonlijk geen concrete problemen met de familie G. kende.

1.5. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS